

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **P. K. i R. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 marca 2025 r.,
wniosków obrońcy skazanego P. K. w przedmiocie wstrzymania wykonania
wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt IX Ka 648/20,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie
z dnia 20 stycznia 2020 r., sygn. akt III K 1843/07,

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie wyrokiem z dnia 20 stycznia 2020 r., w sprawie o sygn. akt III K 1843/07, uznał oskarżonego P. K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na tej podstawie skazał go, zaś na podstawie art. 294 § 1 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 7 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę grzywny w liczbie 300 stawek dziennych po 100 złotych każda. Ponadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu pierwotnym w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązał solidarnie oskarżonego P. K. wraz z współoskarżonym R. K. do naprawienia szkody

w całości wyrządzonej przestępstwem poprzez uiszczenie określonych w wyroku kwot na rzecz kilkuset pokrzywdzonych.

Sąd Okręgowy w Warszawie rozpoznając apelację obrońcy, wyrokiem z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt IX Ka 648/20, zmienił wyrok Sądu Rejonowego przyjmując, iż oskarżony P. K. oraz R. K. działali wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Ponadto Sąd zmienił wyrok w zakresie kwot niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonych wymienionych w wyroku oraz uchylił, co do wskazanych w wyroku pokrzywdzonych obowiązków naprawienia szkody. W pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy.

Od tego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył je w zakresie punktu II i V części dyspozytywnej wyroku, w zakresie dotyczącym P. K., w całości na korzyść P. K.. W kasacji sformułował zarzuty rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 4 kk; art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.; art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.; art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k.; art. 433 § 2 k.p.k.; art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k.

W związku z tymi zarzutami obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie oraz na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 9 § 2 k.p.k. wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, III Wydział Karny, z dnia 20 stycznia 2020 r., o sygn. akt: III K 1843/07, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie, IX Wydział Karny Odwoławczy, z dnia 21 czerwca 2021 r., o sygn. akt: IX Ka 648/20, w zakresie dotyczącym skazanego P. K. w całości, do czasu rozpoznania niniejszej kasacji.

Uzasadniając ten wniosek obrońca wskazał na prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji. To sprawia, że rozpoczęcie wykonywania kary pozbawienia wolności przez skazanego wiązałoby się z poniesieniem przez niego niepowetowanej i nieuzasadnionej szkody.

Obrońca złożył również pismo uzupełniające zarzuty wymienione w pierwotnie wniesionej kasacji, w których wymienił zarzut naruszenia art. 10 i 45 ust.

1 Konstytucji RP, art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U.2004.90.864/30 z dnia 2004.04.30, dalej: TUE) w zw. z art. 2 TUE, art. 6 ust. 1 i 2 Dyrektywy 2016/343 w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U.U.E.L.2016.65.1 z dnia 2016.03.11, dalej: Dyrektywa niezwinnościowa), art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U.U.E.C.2007.303.1 z dnia 2007.12.14; dalej: KPP), art. 14 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych otwarty do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz.U.1977.38.167 z dnia 1977.12.29; dalej: MPPOiP) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U.1993.61.284 z dnia 1993.07.10, dalej: EKPC), co doprowadziło do naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady Sądu.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

W dniach 16 stycznia 2025 r. oraz 13 marca 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęły dwa – identyczne w treści - wnioski obrońcy skazanego P. K. o wstrzymanie wykonania orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji z uwagi na „prawdopodobieństwo uwzględnienia przedmiotowego środka zaskarżenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski są bezzasadne.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej

instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]